

Oricine are dreptul să fie Karlsson

Într-o dimineață, Frățiorul – cel mai mic dintre copiii familiei Svantesson – se trezi și îi auzi pe mama și tata discutând în bucătărie. Păreau supărați și îngrijorați.

— Da, acum s-a terminat! spuse tata. Uite ce scrie în ziar, citește cu ochii tăi!

— Vai, îngrozitor! zise mama. Of, ce îngrozitor!

Frățiorul se grăbi să se dea jos din pat. Voia să știe și el ce anume era atât de îngrozitor.

Și află numaidecât. În ziar, pe prima pagină, scria cu litere mari:

BUTOI ZBURĂTOR SAU CE?

Mai departe, articolul spunea așa:

Ce să fie, oare, obiectul misterios și ciudat care zboară de colo colo deasupra Stockholmului? Oamenii spun că un butoi

zburător mic de tot sau ceva asemănător apare când și când, cu un strașnic zbârnâit de motor, deasupra acoperișurilor din Centrul Vechi. Autoritatea Aeronautică Civilă nu are informații despre ciudățenia din traficul aerian, prin urmare există suspiciuni că ar putea fi un teribil spion străin care survolează și cercetează împrejurimile. Se impun investigația acestui fenomen și capturarea obiectului zburător. Dacă se dovedește a fi vreun mic și teribil spion, acesta trebuie predat imediat poliției.

Cine va dezlega misterul zburător din Centrul Vechi? Zece mii de coroane recompensă celui care reușește să prindă obiectul zbârnâitor sau ce o fi! Nu este nevoie decât să aduceți obiectul la redacția ziarului nostru.

— Bietul Karlsson-de-pe-acoperiș! spuse mama. Toată lumea o să-l vâneze.

Frățiorul se sperie, înfurie și întristă în același timp.

— De ce nu-l lasă în pace pe Karlsson? țipă el. Că n-a făcut nimic rău! Stă în casa lui de pe acoperiș și zboară și el un pic pe ici, pe colo. Ce-i greșit în asta?

— Nimic, spuse tata. Karlsson n-a greșit cu nimic. Doar că e puțin... hm... neobișnuit.

Așa era, Karlsson chiar avea ceva neobișnuit, până și Frățiorul trebuia să recunoască. Era un lucru neobișnuit ca sus, pe acoperiș, în niște căsuțe ciudate, să locuiască niște omuleți grăsuți cu motor, omuleți cu elice pliabilă pe spinare și buton de pornire pe burtă.

Da, Karlsson era un astfel de omuleț. Și Karlsson era cel mai bun prieten al Frățiorului. Mai bun chiar și decât Krister și Gunilla, la care Frățiorul ținea atât de mult și cu care se juca atunci când Karlsson dispărea sau nu avea timp.

Karlsson zicea că Krister și Gunilla nu sunt buni de nimic. De câte ori Frățiorul vorbea despre ei, Karlsson pufnea:

— Nu-i pomeni pe năpârstocii ăia când vorbești cu mine! Sunt un bărbat frumos, nemaipomenit de isteț și potrivit de gras, în floarea vârstei! Câți băieței prostuți crezi tu că au așa un prieten bun?

— Niciunul, în afară de mine! răspundea fericit Frățiorul, cu inima cuprinsă de căldură.

Ce noroc că omulețul își făcuse casă chiar pe acoperișul lui! Tot Centrul Vechi era plin de blocuri urâte, cu patru etaje, cum era cel în care locuia familia Svantesson, dar Karlsson nimerise pe acoperișul lor și nu pe altul. Ce noroc!

Mama și tata n-au fost tocmai încântați de Karlsson la început. Și nici lui Bobi și lui Beti, fratele și sora Frățiorului, nu le-a plăcut de el. Toată familia – mai puțin Frățiorul, firește – gândea că era cel mai urâcios, răsfățat, nerușinat și băgăcios omuleț imaginabil! Dar în ultima vreme se obișnuiseră cu Karlsson. Ba acum aproape că-l plăceau și, mai ales, înțeleseseră că Frățiorul avea nevoie de el. Bobi și Beti erau mult mai mari decât Frățiorul, așa că el avea nevoie de un prieten foarte bun, întrucât nu avea frați apropiați de vârsta lui. Bine, avea un cățeluș minunat, doar al lui, pe nume Bimbo, dar nu era de ajuns. Frățiorul avea nevoie de Karlsson.

— Și Karlsson are nevoie de Frățiorul, cred eu, a spus mama.

Dar, de la bun început, mama și tata au vrut să-l țină pe Karlsson cât mai în secret cu putință. Căci își dădeau seama ce bătaie de cap avea să fie dacă afla, de pildă, televiziunea sau dacă începeau ziarele să scrie articole de genul „Acasă la Karlsson-de-pe-acoperiș“.

— Ar fi distractiv să-l vedem pe Karlsson în *Gazeta săptămânală*, mirosind un buchet de trandafiri roz în salon sau așa ceva, a râs Bobi odată.

— Prostule! a sărit atunci Frățiorul. Karlsson n-are salon, are doar o cămăruță dezordonată. Și nici trandafiri n-are!

Asta știa și Bobi, desigur. El, Beti, mama și tata fuseseră pe acoperiș o dată, o singură dată, să vadă casa lui Karlsson. Se urcaseră prin lucarna din pod, cea pe care o folosea și coșarul, ca să iasă pe acoperiș. Frățiorul le arătase ce isteț era așezată casa lui Karlsson, în spatele hornului, lipită de zidul antifoc al clădirii vecine.

Mama se cam speriasese când văzuse ce mult era până jos, la stradă. Aproape că leșinase și fusese nevoită să se țină de horn.

— Frățiorule, promite-mi că n-o să te urci niciodată singur aici! i-a zis ea.

Frățiorul s-a gândit un pic înainte să-i promită.

— Bine, n-o să mă urc singur... da' poate c-o să *zbor* până aici cu Karlsson uneori, a zis el foarte încet în cele din urmă.

Dacă mama nu-l auzise, nu era decât vina ei. Și, de fapt, cum să-i ceară să nu-l viziteze niciodată pe Karlsson? Habar n-avea ea ce distractiv era în casa dezordonată a lui Karlsson, unde erau atâtea lucruri.

Dar acum se zisese cu distracția, se gândi Frățiorul cu amărăciune, din cauza prostiilor din ziar.

— Să-i spui lui Karlsson să fie cu băgare de seamă! spuse tata. Să se lase de zbor o vreme. Puteți să vă jucați în camera ta, unde nu-l vede nimeni.

— Dar dacă nu-i cuminte, îl ușuiesc, să știi! spuse mama.

Mama îi dădu Frățiorului o farfurie cu terci de ovăz și îi puse puțin și lui Bimbo în castronelul lui. Tata își luă la revedere și plecă la birou. Mama se pregătea să iasă și ea în oraș.

— Mă duc doar până la agenția de voiaj să văd dacă găsesc vreo ofertă de vacanță bună, să plecăm când ia tata concediu, spuse el și îl sărută pe Frățiorul. Mă-ntorc repede!

Și uite-așa rămase Frățiorul singur acasă. Singur cu Bimbo, cu terciul de ovăz și cu propriile gânduri. Și cu ziarul. Rămăsese alături, pe un scaun, și Frățiorul trăgea din când în când cu ochiul spre el. Sub articolul despre Karlsson era o imagine frumoasă cu un vapor mare și alb, aflat în trecere prin Stockholm, care ancorase în port. Frățiorul privi îndelung vasul – ooo, ce frumos era! I-ar fi plăcut atât de mult să-l vadă cu ochii lui și călătorească pe mare cu el!

Încercă să se uite doar la vapor, dar privirea i se oprea tot timpul pe titlul acela îngrozitor:

BUTOI ZBURĂTOR SAU CE?

Frățiorul era de-a dreptul îngrijorat. Trebuia să-i spună lui Karlsson cât mai repede cu putință. Totuși, era bine să aibă grijă, ca nu cumva să-l sperie atât de tare, încât să-și ia zborul și să nu se mai întoarcă niciodată.

Frățiorul oftă. Apoi, fără tragere de inimă, luă o lingură de terci. Nu înghiți, ci ținu terciul pe limbă, de parcă nu-l băgase în gură ca să-l mănânce, ci doar așa, de probă. Frățiorul era un băiețel pîrpiriu și slăbuț, fără poftă de mâncare, cum erau mulți. Întotdeauna își plimba mâncarea de colo colo în farfurie și se codea o veșnicie până termina masa.

„Nu-i deloc bun!“, își zise Frățiorul. Poate avea ceva mai mult gust dacă mai punea niște zahăr. Apucă zaharnița, dar, în clipa aceea, auzi un zbârnâit de motor la fereastra bucătăriei și – zbârrr! – Karlsson apăru în zbor.

— Hei-ho, hop și-așa, Frățiorule! țipă el. Ghici cine-i cel mai bun prieten din lume și de ce vine fix acum?

Frățiorul înghiți degrabă terciul.

— Cel mai bun prieten din lume tu ești, Karlsson! Dar de ce vii fix acum?

— Ghici de trei ori! zise Karlsson. Fiindcă mi-era dor de tine, băiețel prostuț sau doar pentru c-am zburat greșit

când voiam să dau o tură prin parc? Sau o fi pentru că mi-a mirosit a terci de ovăz? Hai, ghici!

Chipul Frățiorului se însenină de bucurie.

— Fiindcă ți-era dor de mine? încercă el sfios.

— Greșit! zise Karlsson. Și nici în parc n-aveam de gând să mă duc, așa că pe-aia n-ai nevoie s-o ghicești.

„În parc?” se gândi Frățiorul. Of, Karlsson n-avea voie să se ducă acolo și nici în altă parte în oraș unde mișuna atâta lume și putea fi văzut. Trebuia să-i explice!

— Auzi, Karlsson... începu Frățiorul, dar se opri brusc, căci Karlsson, nemulțumit, îl privea țuguindu-și îmbufnat buzele.

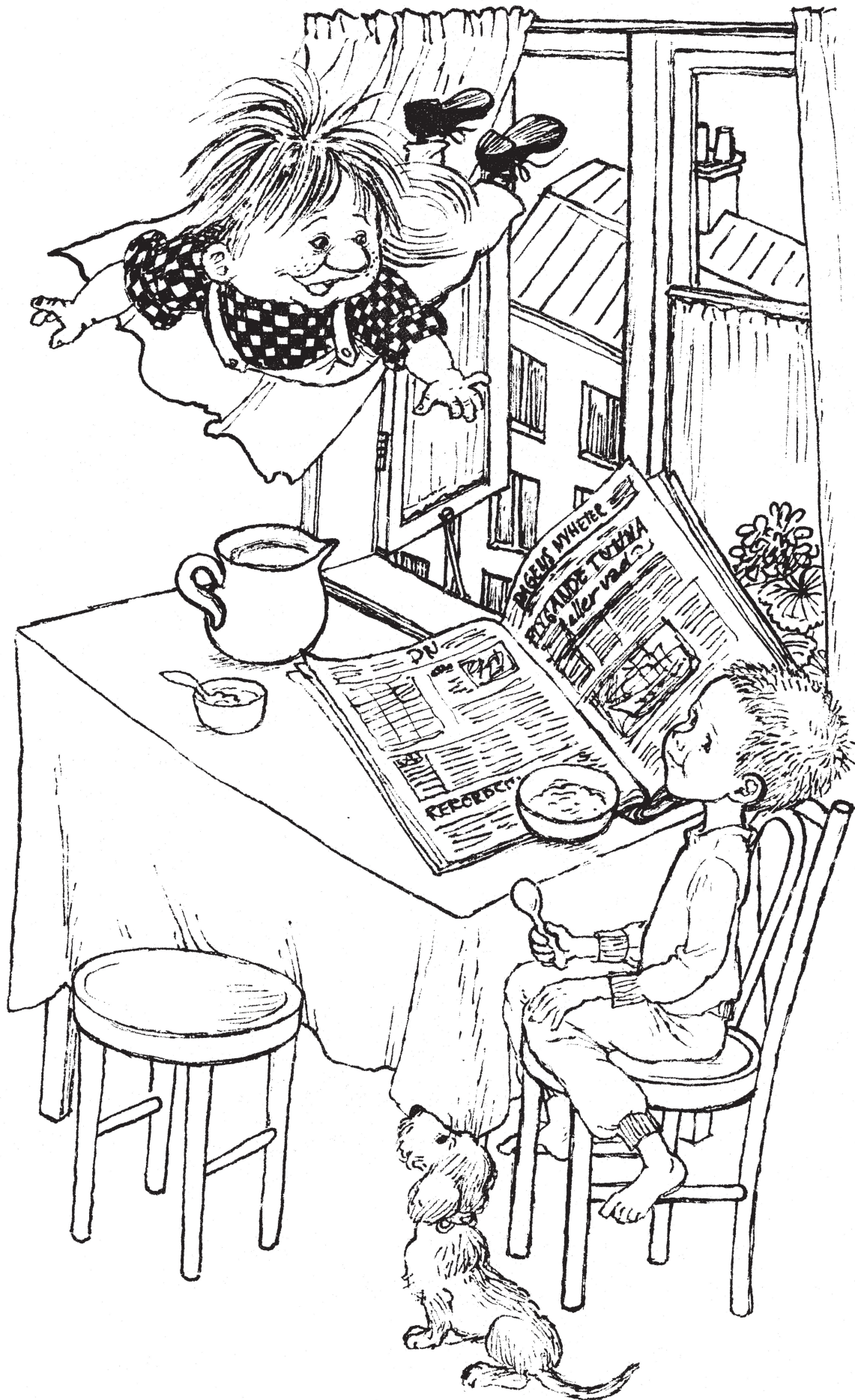
— Vine omu' lihnit și ce crezi? zise Karlsson. Îi dă careva un scaun și-o farfurie? Îi pune careva bărbiță la gât și îi dă o grămadă de terci și-i spune că trebuie să ia o lingură pentru mama, una pentru tata și una pentru tușa Augusta?

— Cine-i tușa Augusta? întrebă curios Frățiorul.

— Habar n-am!

— Păi atunci nu-i nevoie să ieși o lingură pentru ea, spuse Frățiorul râzând.

Dar Karlsson nu râdea.

— Zău? Nu mai spune! Adică să mor de foame doar fiindcă nu le știu pe toate tușele din lume care stau degeaba undeva departe, în Tumba sau Tutaryd sau pe unde-or fi?

Frățiorul se grăbi să aducă o farfurie și îl pofti pe Karlsson să ia terci din castronul de pe masă. Încă puțin bosumflat, Karlsson își puse în farfurie. Își puse și își tot puse, iar la sfârșit se ajută de-un deget să adune și ce mai rămăsese pe marginile castronului.

— Mama ta e o drăguță, spuse Karlsson. Păcat că-i așa de nerușinat de zgârcită. Mult terci am văzut eu la viața mea, dar niciodată atât de puțin!

Goli zaharnița peste terciul din farfurie și se puse pe mâncat. Preț de câteva minute, în bucătărie răsună doar hăpăitul care se aude în mod obișnuit când cineva înfulecă terci în mare viteză.

— Din păcate, n-a ajuns de-o lingură și pentru tușa Augusta, spuse Karlsson, ștergându-se la gură. Da' văd că sunt și câteva rulouri cu scorțișoară! Ușurel, ușurel, tușică Augusta, stai cuminte de tot acolo, în Tumba, că pot să-nfulec vreo două rulouri în loc de terci. Sau poate trei... sau patru... sau cinci!

În timp ce Karlsson mânca rulouri, Frățiorul cugeta cum putea să-l prevină mai bine. Poate că, la urma urmelor, era